Ao. 1856 No. 10.
Dingsdag 22 Januarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

Bij Koninklijk Besluit van den 24en December 1855 No. 52, is bij het Bataillon Jagers No. 27, dienstdoende in de *West-Indie*, tot *Majoor* benoemd, de Kapitein D. A. du Cloux, van het Bataillon.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 18den dezer maand No. 78,

is aan den Onder Brandmeester P. C. Vereul, verleend een *eervol* ontslag als zoodanig, en

zijn tot *Onder-Brandmeesters* benoemd E. C. F. Langguth en E. C. van 's Velde.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

Bij Gouvernements-resolutie van den 19den dezer maand No. 84, zijn, onder de nadere goedkeuring des Konings,

aan de Heeren T. Gray en A. J. E. Enzensberger, op hun verzoek, verleend een *eervol* ontslag als *Raad Hoofd-Ingelanden* in het district *Coronie* en

als zoodanig benoemd, de Heeren Frederich Walther Faerber en George Kelly Park.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.
21 Jan. Van het slavenkind *Klaas*, geboren in 1849, zoon van *Louiza*, toebehoorende voor den vrijdom aan J. A. Oosterholt.

» » Van het slavenkind *Lodewijk Hendrik*, geboren in 1856, zoon van *Carolina*, toebehoorende aan H. G. J. van Kempen.

» » Van de slavin *Petronella*, geboren in 1817, dochter van *Johanna*, toebehoorende voor den vrijdom aan de Wed. H. Rocquette.

» » Van de slavenkinderen: *Johanna*, geboren in 1850 en *Albert*, geboren in 1852, beide kinderen van *Arriette*, — en *Affiba*, geboren in 1849, dochter van *Gratia*, allen toebehoorende aan M. Kaas.

» » Van den slaaf *Victor*, geboren in 1812, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan plantaadje *Broederhoop*, divisie *beneden Cottica*.

21 Jan. Van het slavenmeisje *Georgstina*, geboren in 1842, dochter van *Johanna*, toebehoorende aan S. Soesman Jr. n. ux.

» » Van de slavin *Coquette*, geboren 1790, waarvan de moeder onbekend is, toebehoorende aan M. M. van Negreb.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. van EMDEN.

Eerste afkondiging.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde van het vermissen:

1o. Van eene *gouden* **BROCHE** waarin *twee* HANGERS zijn bevestigd, en 2o. Van eene do. do. waar een TOPAAS STEENTJE is ingezet; zoo wordt een ieder gewaarschuwd, om voormelde voorwerpen niet te koopen, en uitgenoodigd om dezelve bijaldien zij ter verkoop mogten worden aangeboden, aantehouden, en daarvan onmiddellijk ten burele der Politie 1e. *Afdeeling*, gehouden wordende aan den *Waterkant* bij de *Plattebrug*, aangifte te doen.

Paramaribo, den 18 Januarij 1856.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken heeft verwijderd;

1o. De slaaf *Abuis*, aankomende den Boedel J. H. Putscher.

Terwijl sedert 1 October ll. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Present*, aankomende A. Mac Donald.

en 2o. De slaaf *Abraham*, aankomende Js. Fernandes Jr.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of, voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1 vastgesteld.

Paramaribo, den 18 Januarij 1856.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

Transporten.

(1335) Den 18 Januarij 1856. Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* als beheerende den boedel wijlen E. Matroos welke is geweest Executeur in den boedel wijlen W. van Strockenbroek aan J. E. Matroos, van het Erf aan de *Wagewegstraat* N. W. La. B No. 164, O. W. La. D No. 109.

Idem, J. E. Matroos aan J. J. H. Averlo, van het Erf aan de *Wageweg straat*, N. W. La. B No. 164 O. W. La. D No. 109.

Paramaribo, den 18 Januarij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI van GEFFEN.

Transport.

(1322) Den 19den Januarij 1856. J. M. A. Neumann aan S. C. F. Neumann, van het Erf met al de daarop staande Gebouwen aan de *Maagden straat* en hoek van den *Heiligen Weg*, N. W. La. C No. 15, O. W. La. C No. 141.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI van GEFFEN.

[1455] Over *veertien* dagen, den bepaalden dag nader bekend te maken, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF* aan de *Wageweg straat*, bekend onder N. W. La. B No. 94 en O. W. La. C No. 84; behoorende tot den boedel J. E. Dijon Barends.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

De Curator voornoemd,
Chs. LIONARONS.

(1353) De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, benevens de mede ondergeteekende S. Goedschalk; zal over *zes* weken den juisten dag nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

De *twee derde* aandeelen in het bloote ERF gelegen aan de *Grave en Soldaten Straat*, — naast het Huis en Erf van den Heer E. E. Emanuels, bekend onder Nw. Wk. La. B No. 19; aankomende den Boedel G. C. Goedschalk Wed. F. J. Marcus voor *drie zesde* aandeelen en den mede-ondergeteekende voor *een zesde* aandeel.

Paramaribo, den 18 Januarij 1856.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.
S. GOEDSCHALK.

Schutterij van *Paramaribo*.

Derde en laatste Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept bij deze op alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* Januarij 1856 den vollen

ouderdom van **achttien** jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke nog niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van de zoodanigen welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke **Finale Vrijstelling** van de Commissie voorzien zijn.

Wordende bij deze herinnerd aan art. 5 der Wet van 13 Mei 1836 (Gouvern. Blad No. 7) waarbij degenen welke aan de oproepingen geen gehoor hebben gegeven, zullen gestraft worden met eene geldboete van niet minder dan VIJFTIG en niet meer dan HONDERD Gulden of wel met eene gevangenzetting van niet minder dan TIEN dagen en niet langer dan EENE maand.

Zij zal vergaderen in het locaal van de Burger-hoofdwacht aan den *Ouden Oranjetuin* van 's morgens 9 tot 12 uren op DINGSDAG den 22sten Januarij 1856.

De voor de Commissie verschijnenden, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat moeten opgeven.

Paramaribo, den 17 Januarij 1856.

Namens de Commissie voornoemd,

S. M. BROMET,

Secretaris.

(400). De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 1n. Februarij 1856, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De Plantaadje *DE VREDE* cum annexis, gelegen aan de rivier *boven Cottica*, aankomende de Erven van wijlen Mr. T. A. van Berk en vrouwe A. M. E. ter Smitte.

Paramaribo, den 21 Januarij 1856.

SIMON ABENDANON Sz.

SEQUESTERS

der Plantaadje *Concordia*, bieden bij inschrijving tegen *Kontante Betaling*, te koop aan:

26 BALEN KAKAO,

liggende ter Landswaag.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof aangenomen en geopend worden op **HEDEN MORGEN** om 9 uren, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de KAKAO onmiddellijk na de toewijzing in ontvang moeten genomen en voor elke ledige baal *f* 1,10, gerestitueerd worden. (262)

Paramaribo, den 22 Januarij 1856.

Paramaribo, *den 21 Januarij 1856.*

Eergisteren is de verjaardag van H. M. de Koningin-weduwe met de gebruikelijke eerbewijzen herdacht geworden.

Verbod van uitvoer.

(*Vervolg en slot van ons vorig No.*)

De *economist.* Hebt gij mij niet onlangs gezegd, dat gij aandeel hebt genomen in de exploitatie der steenkolenmijnen van Charleroi?

De *prohibitionist.* Inderdaad, en ik heb daarmede eene heerlijke zaak gedaan. Mijne aandeelen rijzen dagelijks.

De *economist.* Hoe komt dat?

De *prohibitionist.* Dat komt hiervan, dat de vraag naar onze steenkolen voortdurend toeneemt, vooral in Frankrijk. Belgie levert tegenwoordig, zoo als gij weet, niet minder dan twee millioen ton steenkolen aan Frankrijk en dat op eene geheele productie van vijf millioen ton. Het is een voortreffelijk débouché, dat zich nog dagelijks uitbreidt.

De *economist.* En waarom vraagt gij niet dat men dat débouché sluite, dat men den uitvoer van steenkolen verbiede?

De *prohibitionist.* Den uitvoer van steenkolen verbieden! Zijt gij krankzinnig? En dan mijne aandeelen?

De *economist.* Ik houd mij overtuigd, dat wanneer uwe bijzondere belangen in strijd waren met het algemeen belang, gij die zonder aarzelen zoudt opofferen, ook al moest u dit de helft van uwe fortuin kosten.

De *prohibitionist.* Zeer zeker, zeer zeker.

De *oproermaker.* Edel en belangeloos mensch!

De *economist.* Welnu! Er biedt zich eene gunstige gelegenheid aan om uwe belangeloosheid op de proef te stellen. De brandstoffen zijn ontzettend duur en nog dagelijks worden de prijzen hooger. Dat men den uitvoer van steenkolen verbiede, en de prijs zal ongetwijfeld dalen, omdat de twee millioen ton, die thans naar Frankrijk worden uitgevoerd, beschikbaar zullen zijn voor binnenlandsch verbruik. Deze buitengewone toevoer zal ons overvloed van brandstoffen verschaffen en haren lagen prijs verzekeren.

De *oproermaker.* En op die wijze zal eene verbazend groote weldaad bewezen worden, want in ons koud en vochtig land kan men geene steenkolen ontberen. Zij behooren tot de eerste levensbehoeften. Denk aan de ellende en aan het lijden van zoo vele arme huisgezinnen, die tegenwoordig hunne brandstoffen en hun voedsel eens zoo duur moeten koopen als vroeger, zonder dat hun inkomen vermeerderd is. Zoolang het weder gunstig bleef, konden gij nog blijven bestaan, maar thans zijn zij ten prooi aan de verschrikkelijkste armoede, aan den bittersten nood. Haast u dus om bij verzoekschrift op een verbod van den uitvoer van steenkolen aan te dringen. Ik zal u ondersteunen en als er een oprdertje noodig is, om van de gezindheid des volks te doen blijken. . .

De *prohibitionist.* Wilt gij zwijgen. Ik vragen om een verbod op den uitvoer van steenkolen! Ik zou waarlijk krankzinnig moeten zijn.

De *oproermaker.* Behooren de steenkolen niet tot de eerste levensbehoeften?

De *prohibitionist.* Ja, maar . . .

De *oproermaker.* Kan men dezen tak van nijverheid naar elders overbrengen? Kunnen de eigenaren hunne steenkolenmijnen naar Frankrijk, Engeland of Duitschland overbrengen? Wees dus zonder vrees en haast u het verbod aan te vragen.

De *prohibitionist.* Hebt gij gedaan? Gelooft gij dan dat ik dwaas genoeg zoude zijn om aldus mijn eigenbelang . . . en de belangen van mijn land op te offeren?

De *oproermaker.* Hardvochtig en baatzuchtig mensch! Menstelt eenen maatregel voor, die onvermijdelijk ten gevolge moet hebben het dalen van den prijs van eene der eerste levensbenoodigdheden, zonder dat de productie in gevaar wordt gebragt, omdat men onze steenkolenmijnen niet naar het buitenland kan heenvoeren, en gij weigert!

De *prohibitionist.* Ik weiger, en ik heb duizendmaal gelijk dat ik weiger. Stel dat men den uitvoer van steenkolen verbiede, wat zal dan het gevolg zijn? Men verbruikt tegenwoordig hier te lande ongeveer drie vijfde deelen van de opbrengst onzer steenkolenmijnen, drie millioen ton op vijf. Het verbod op den uitvoer wordt uitgevaardigd. . . .

De *oproermaker.* . . . en vijf millioen ton worden beschikbaar voor binnenlandsch verbruik.

De *prohibitionist.* Goed! Maar aangezien de prijs der steenkolen plotseling eene aanmerkelijke daling ondergaat uithoofde van den onverwachten en buitengewonen toevoer op de binnenlandsche markten, zal men minder uitgraven dan vroeger. De kapitalen zullen niet langer naar dezen tak van nijverheid heen vloeijen, en die welke daarin tegenwoordig betrokken zijn, zullen allengs worden teruggenomen, met dat gevolg, dat de Belgische verbruikers, nadat zij, hoogstens gedurende den tijd van een jaar, vijf millioen ton steenkolen te hunner beschikking hebben gehad, in het vervolg slechts drie of vier millioen zullen ontvangen en dat zij eindelijk naar alle waarschijnlijkheid, nog slechter zullen worden voorzien dan tegenwoordig.

De *economist.* Deze opmerking is volkomen juist. Het verbod op den uitvoer van steenkolen zou onvermijdelijk eene vermindering van productie ten gevolge hebben en tevens aan de kapitalen en aan den arbeid eene nieuwe gelegenheid tot voordeelige plaatsing ontnemen, zonder dat daarom nog de brandstoffen goedkooper werden. Integendeel, de steenkolen zouden ten slotte duurder kosten, omdat de de exploitatie op kleiner schaal en met minder deugdelijke werktuigen zoudé gedreven worden.

De *oproermaker.* Ik geef u dit beweren toe, en zal mij dan ook tusschen de beide uitersten houden. Ik zou namelijk geen duurzaam verbod op den uitvoer van steenkolen vragen, maar mij vergenoegen met een tijdelijk verbod, wanneer de brandstof al te duur werd. Op die wijze zou ik den verbruiker ontlasten, zonder aan den verkooper schade toe te brengen.

De *prohibitionist.* Maar denkt gij dan dat een tak van nijverheid, aan zoodanig gevaar blootgesteld, zich ontwikkelen kan? Gelooft gij, dat ik, eigenaar van eene steenkolenmijn, een aanzienlijk kapitaal zou toewijden aan de uitbreiding van mijne exploitatie, wanneer ik gevaar liep dat men mij mijn débouché ontnam, juist op het oogenblik dat ik daaruit de meeste voordeelen trek?

De *oproermaker.* Later zou men u dat débouché teruggeven.

De *prohibitionist.* Maar intusschen zou ik er tot mijn groot nadeel van verstoken zijn. En dan nog, heb ik wel de zekerheid dat ik werkelijk dat débouché weder zal terug ontvangen? Volstrekt niet, want de Fransche verbruikers zouden zich niet ten tweeden male bloot stellen aan het gevaar van gebrek te hebben aan brandstoffen en dus in plaats van Belgische, Engelsche of Pruissische steenkolen inkoopen.

De *economist.* Ook deze opmerking is juist. Waarlijk, gij spreekt als een leerboek over staathuishoudkunde. Welnu, wat gij daar zoo even gezegd hebt omtrent de productie van laken en van steenkolen is ook volkomen van toepassing op de productie van levensmiddelen. Het verbod op den uitvoer van levensmiddelen, ook al gold het slechts tijdelijk, zou onvermijdelijk tot vermindering van productie leiden en bij gevolg de vraag naar arbeid en de beschikbare hoeveelheid levensmiddelen op den duur verminderen.

De *prohibitionist.* Nog eens, ik kan eene dergelijke vergelijking niet aannemen.

De *economist.* Waarom niet?

De *prohibitionist.* De reden is duidelijk. Omdat wij in den regel laken en steenkolen uitvoeren, terwijl wij daarentegen niet genoeg graan voortbrengen voor eigen gebruik en dus genoodzaakt zijn in gewone jaren elders dat graan aan te koopen. Leert dan niet het meest alledaagsche gezond verstand, dat wij in zoodanig geval behouden moeten wat wij hebben?

De *economist.* Er zijn een aantal artikelen, die wij in den regel uitvoeren en die wij toch in meer of minder aanzienlijke hoeveelheid buiten 's lands moeten aankoopen. Het lijnwaad en de linnen garens, het katoen, de

zijde ? zelfs de steenkolen verkeeren (in dat geval ! Wij voeren die producten te gelijk in en uit.) Is dit dan eene reden om hunnen uitvoer te verbieden.

De *prohibitionist.* Een dergelijk motief zou al te dwaas zijn !

De *economist.* Gij erkent dus dat het eene dwaasheid zoude wezen, wanneer wij den uitvoer van onze manufacturen en van onze mijnproducten verboden, alleen onder voorwendsel dat wij verpligt zijn producten van denzelfden aard in den vreemde aan te koopen ?

De *prohibitionist.* Zeer zeker.

De *economist.* Welnu, ik voeg er bij, dat het eene dwaasheid zoude wezen, wanneer men den uitvoer van levensmiddelen verbood, onder voorwendsel alleen, dat wij verpligt zijn gelijksoortige levensmiddelen van elkander in te voeren.

De *prohibitionist.* Gij moogt zeggen wat gij wilt, het is niettemin treurig dat een land als het onze niet genoeg graan opbrengt voor eigen verbruik; en in weerwil van alle uwe redeneringen, blijf ik er bij, dat men, alvorens uit te voeren, het bestaande deficit moet aanvullen.

De *economist.* Hoe kunt gij het verklaren, dat een land als het onze geene genoegzame hoeveelheid graan voor eigen consumtie oplevert. Wat is er noodig om graan voort te brengen ? Grond, kapitaal en handen, is het niet zoo ? Hebben wij gebrek aan een van deze drie zaken ?

De *prohibitionist.* Neen, zeker niet. Wij hebben onbebouwde landen, kapitalen die niet te plaatsen zijn en handen voor welke geen arbeid is te vinden.

De *economist.* Van waar komt het dan, dat men die niet aanwendt om ons die levensmiddelen te verschaffen, waaraan wij gebrek hebben ?

De *prohibitionist.* Weet ik het ? De reden zal wel zijn dat men over het algemeen aan de fabriekmatige nijverheid en aan den handel de voorkeur geeft boven den landbouw.

De *economist.* En waarom ? Ik heb het u gezegd: omdat de landbouw aan zwaardere lasten, aan meerdere belemmeringen onderworpen is dan de andere takken van nijverheid. Nu wil ik eens aannemen, dat men den uitvoer van granen verbiedt, dat is te zeggen dat men nog ééne belemmering voegt bij al degene welke den landbouw reeds bemoeijelijken. Gelooft gij dat dit een geschikt middel zijn zal om de kapitalen naar die nijverheid heen te lokken ?

De *prohibitionist.* Neen, inderdaad.

De *economist.* Wanneer Belgie dus niet zoo veel levensmiddelen voortbrengt als wij voor onze consumtie behoeven, dan is het zeker niet een verbod op den uitvoer, dat aanleiding zal geven tot vermeerdering van de opbrengst. Integendeel. Ik ga nog verder, en ik voeg er bij, dat wanneer wij tegenwoordig onder een deficit bij den oogst gebukt gaan, de oorzaak van dat verschijnsel vooral gezocht moet worden in de belemmeringen, welke men den vrijen uitvoer heeft in den weg gesteld. — Wij spraken zoo even van laken en van steenkolen. Gelooft gij dat wanneer men de gewoonte had aangenomen om den uitvoer van die artikelen te verbieden, in oogenblikken dat de kleedingstukken en de brandstoffen duurder werden, dat dan de nijverheid van de lakenfabriekanten en van de steenkolengravers zich in ons land bijzonder zou ontwikkeld hebben ?

De *prohibitionist.* Neen, waarlijk niet. De kapitalen zouden zich van die takken van nijverheid hebben afgewend, en bij voorkeur naar die industrien zijn heengevloeid, die volkomen vrijheid van uitvoer genieten.

De *economist.* Met dat gevolg, dat wij tegenwoordig naar alle waarschijnlijkheid niet genoeg laken en steenkolen zouden voortbrengen voor eigen verbruik en dat wij, ter aanvulling van het ontbrekende, genoodzaakt zouden zijn ons telkens en geregeld tot vreemde landen te wenden.

De *prohibitionist.* Ik ben te dien opzigte volkomen van uw gevoelen.

De *economist.* Welnu, voor den landbouw geldt hetzelfde. Dat slechts onze granen en onze andere levensmiddelen door alle tijden heen geregeld kunnen worden uitgevoerd, en gij zult zien dat de opbrengst van onze landerijen zich op hare beurt uitbreidt, op zoodanige wijze, dat de invoer uit vreemde landen allengs minder noodzakelijk worde.

De *oproermaker.* Het zoude wel kunnen zijn dat gij gelijk hadt. Intusschen is er eene zaak welke mij meer hindert dan ik in staat ben te zeggen, te weten deze, dat eene zoo ontzettende hoeveelheid voedingsmiddelen van allerlei aard sedert eenige jaren naar Engeland wordt uitgevoerd. De Engelschen ontnemen ons alles, ons boter, onze kaas, onze eijeren, ons gevogelte, ons wild, onze groenten, onze vruchten. Eenigen tijd geleden wandelde ik op een der kaaijen van Antwerpen. Men was juist bezig verbazend groote kisten, geheel gevuld met appelen, peren, noten en uijen, voor Engeland in te schepen. Het deed zeer aan het hart . . . en aan de maag. Naast deze kisten ontdekte ik, somber tafereel! eene verzameling doodkisten. Gedreven door ik weet niet welk gevoel van angstige nieuwsgierigheid, trad ik nader bij en tilde een van die kisten op, die ik natuurlijk dacht dat ledig zoude zijn . . . zij was gevuld.

De *prohibitionist.* Gevuld! Ga voort . . .

De *oproermaker.* Verschrikt trad ik terug en ik vroeg aan een commies die daar bijstond, werwaarts men die doodkisten heenvoerde. Hij antwoordde mij: »Naar Engeland." — Waarom naar Engeland ? — »Om de Engelschen te voeden. De fabriekarbeiders geven aan dit vleesch de voorkeur, het is voor hen eene lekkernij."

De *prohibitionist.* Afschuwelijk! Ziedaar dan waarheen de vrije handel de Engelschen gebragt heeft. Ellendig leerstelsel! Schandelijk volk!

De *oproermaker.* Ik dacht als gij, en met een verwilderd oog staarde ik den commies aan. . . Verbeeld u dat die man plotseling in een schaterend gelach uitbarstte. Verontwaardigd keerde ik mij om en vestigde mijn oog op een der doodkisten, van welke het deksel gebroken was. Hoe groot was mijne verwondering toen ik zag . . . ja, raad eens wat ?

De *prohibitionist.* Misschien de overblijfselen van een uwer nabestaanden! Het stoffelijk overschot van een wezen dat u dierbaar was . . .

De *oproermaker.* Neen. Neen. Konijnen. De doodkist was opgevuld met konijnen.

De *prohibitionist.* Is het mogelijk ? Konijnen!

De *oproermaker.* En groote konijnen ook.

De *prohibitionist.* Maar waarom dan die doodkisten ?

De *oproermaker.* Men weet daarvan in Engeland partij te trekken, en op die wijze worden de transportkosten van konijnen verminderd.

De *prohibitionist.* O die Engelschen, die Engelschen!

De *oproermaker.* Wat mij betreft, ik wil hun gaarne de doodkisten afstaan; maar wat aangaat den inhoud van die kisten, neen! Met welk regt komen de Engelschen ons van onze eijeren, ons gevogelte, onze vruchten en onze konijnen berooven ?

De *economist.* Ik zou denken dat zij daarvoor betalen.

De *oproermaker.* En duur ook, want ik ken gelukkige grondeigenaars, die vóór dat de invoer van vruchten, eijeren en gevogelte in Engeland was opengesteld, van hunne boomgaarden en van pluimvee bijna geen voordeel trokken en voor wie thans de verzending van de genoemde artikelen eene der voornaamste bronnen van inkomsten is. Maar die uitvoer is daarom niettemin een schandaal.

De *economist.* Wat is een schandaal ?

De *oproermaker.* Dat de producten van onze boomgaarden en dat ons gevogelte naar Engeland wordt uitgevoerd. Iets dergelijks moest niet geoorloofd zijn. Wij landgenooten, hebben wij niet een onvervreemdbaar regt op de vruchten van den vaderlandschen grond ?

De *prohibitionist.* Ziedaar juist, wat ik niet ophoud te zeggen.

De *economist.* Het zij zoo, ik geef u gelijk! Gij hebt regt op de vruchten en op de groenten, regt op het gevogelte, regt op de konijnen, die onze landbouwers voortbrengen of aanfokken. Maar tegelijk moet gij dan ook erkennen, dat de landlieden regt hebben op de katoenen stoffen, regt op het laken, regt op de lijnwaden, die onze fabriekanten voortbrengen, regt op de steenkolen die de mijnwerker uitgraaft, eindelijk regt op den handenarbeid onzer werklieden; want anders is het evenwigt verbroken. Of geen verbod, of een zelfde verbod voor allen.

De *oproermaker.* Wat raakt mij het evenwigt: ik verlang gevoed te worden voor de Engelschen.

De *economist.* Is het daarom dat gij vraagt, dat in onze grondwet worde geschreven het regt op vruchten en op groenten, het regt op gevogelte en het regt op konijnen ?

De *oproermaker.* Gij moogt zoo veel gekheid maken als gij wilt, de producten van den vaderlandschen bodem behooren voor alles aan de landgenooten. Ik blijf er bij.

De *economist.* Zijn de steenkolen producten van den vaderlandschen bodem ?

De *oproermaker.* Ja, zeer zeker.

De *economist.* Evenzeer als de konijnen ?

De *oproermaker.* Evenzeer als de konijnen, natuurlijk.

De *economist.* Zeer goed. En wat denkt gij dat het volk gemakkelijker kan missen, steenkolen of konijnen ?

De *oproermaker.* Ja, maar het verbod op den uitvoer van steenkolen zou immers schadelijk zijn voor onze nijverheid ?

De *prohibitionist.* Zeer juist geantwoord.

De *economist.* En gelooft gij dan dat het verbod op den uitvoer van vruchten en van groenten, van gevogelte en konijnen niet schadelijk zoude zijn voor onzen landbouw ? Toen een groot staatsman, Robert Peel, den vrijen invoer van alle soort van voedingsmiddelen in Engeland had opengesteld, wat is er toen gebeurd ? Toen is Engeland voor onze landbouwers een geregeld en duurzaam débouché geworden, waarvan zij zich gehaast hebben gebruik te maken. Zij hebben aan de Engelschen eene steeds toenemende hoeveelheid vruchten en vogels verstrekt. Zij hebben hun ook graan geleverd, maar in mindere hoeveelheid. Waarom ? Omdat onze granen op de Engelsche markten niet dan moeijelijk de concurrentie met de Russische, Turksche en Amerikaansche granen konden volhouden. Maar met de vruchten van onze boomgaarden en met onzen oogst is het anders gesteld; deze worden meer en meer in Engeland gevraagd, en onze landbouwers verkoopen die daar met groote winsten. Het is eene nieuwe en overvloedige bron van inkomsten, welke zij aan den vrijen handel te danken hebben. . .

De *oproermaker.* Ten koste van de binnenlandsche verbruikers.

De *economist.* Ten koste van niemand, maar ten voordeele van allen. Zeer zeker, de opbrengsten van onze boomgaarden en van onze vogelfokkerijen hebben zich niet onmiddellijk zoo veel kunnen uitbreiden, dat het aanbod met de vraag gelijk stond, en eene verhooging van den prijs dezer producten is daarvan het gevolg moeten zijn. Ziedaar een kwaad dat niet te voorkomen was, maar ook een kwaad, dat uit zijnen aard slechts tijdelijk zijn kan. Onze landbouwers hebben niet nagelaten zich met bijzonderen ijver op een tak

van nijverheid toe te leggen, aan welke zij zulke buitengewone winsten verschuldigd waren, en in den tijd van weinige jaren hebben zij meer gedaan tot uitbreiding en veredeling van de vruchten hunner boomgaarden en van hunne vogels, dan vroeger in eene eeuw. Hebt gij ooit vruchten, vogels en konijnen gezien, welke de vergelijking konden volhouden met die, welke op onze laatste landbouw-tentoonstellingen waren aangebragt. De vooruitgang zou nog sneller en gevoeliger zijn geweest, indien het nieuwe débouché, dat aan onze landbouwers aanleiding gaf zich aldus op de uitbreiding der productie toe te leggen, hun volkomen gewaarborgd was; wanneer zij geene vrees hadden behoeven te koesteren bij voorbeeld voor een verbod op den uitvoer. Dan zeker zouden zij spoedig in de gelegenheid zijn geweest om aan elke aanvrage te voldoen, en de schaarschte, waarover gij u beklaagt, zoude reeds voor overvloed hebben plaats gemaakt. Wij vaderlandsche verbruikers, wij zouden dan reeds meer en betere vruchten, groenten, boter, eijeren, vogels en konijnen hebben dan nu het geval is. Voor deze artikelen geldt volkomen hetzelfde wat voor het laken en voor de steenkolen geldt.

De *oproermaker.* Gij meent, dus dat wanneer de uitvoer naar Engeland voor onze landbouwers gesloten werd, zij ook minder vruchten, groenten, boter, eijeren, vogels en konijnen zouden voortbrengen?

De *economist.* Even als de fabriekanten van Verviers minder laken zouden bereiden indien hun het débouché in de Vereenigde Staten ontbrak; even als de eigenaren van de mijnen in Henegouwen minder steenkolen zouden graven, wanneer men hun den uitvoer naar Frankrijk belette.

De *oproermaker.* Ja, maar in den tusschentijd dat onze landbouwers de productie van vruchten en van vogels verminderden, zouden wij de vruchten, groenten, boter, eijeren, vogels en konijnen in grooter overvloed en tegen lager prijzen kunnen inkoopen.

De *economist.* In dien tusschentijd, goed! Maar hoe lang zou dit kunnen duren? Weet gij welke verklaring door Montesquieu gegeven wordt van het despotisme?

»Wanneer de wilde volksstammen van Louisiana — zegt hij — vruchten verlangen, dan hakken zij den boom aan den voet om en plukken de vruchten. Ziedaar het despotisme.»

Den boom omhakken om de vruchten te plukken, zóó handelen, volgens Montesquieu, de dwingelanden. Welnu zoo ook handelen de prohibitionisten. Zij ontnemen aan eenigen tak van nijverheid en débouché, dikwijls tegen groote opofferingen en met veel moeite verkregen, ten einde op die wijze de producten van die nijverheid naar de binnenlandsche markten heen te leiden. Zeer zeker, het gelukt hun, om, zoo doende gedurende eenige dagen een kunstmatigen overvloed te scheppen. Zij plukken de vrucht; maar de tak is dood.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 21 dezer, 19 vaten van plant. *Concordia*, à 9,42 cent.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 20n. dezer, de Eng. schoener *Scallop*, kapt. Th. Carter, van Demerarij.

Den 21n., het schip *Anna Arnoldina*, kapt. van Wijk, van Amsterdam.

Vertrokken.

Den 21n. dezer, de koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. Meijer, naar Demerarij.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Wilhelmina, kapt. C. H. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Cuba, kapt. Zeijlemaker, adres bij F. P. Bouguenon.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij Gisius en Co.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co.

Calijpso, kapt. D. R. Nolles, adres bij H. C. Levy.

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**